

[Søren Andersen.]

den sidstnævnte gruppe kommer den førstnævnte efterhånden til at høre. Derfor ville en virkelig saglig vurdering af dette problem have betydelig interesse.

Vi er i øvrigt tilfredse med fremgangsmåde for afviklingen af fradragsreglerne. Blot havde vi ønsket en tidligere begyndelse end pr. 1. april 1965. Det er ikke den administrativt letteste vej at gå, men jeg føler, det er den rigtigste: at hæve det fradragsfri beløb med 1.000 kr. årlig. Det må være rigtigt først at hjælpe dem, der har de mindste indtægter, men de besværligheder, vi skaber her — for i kommissionen havde vi gennem udtalelser af embedsmændene en levende forståelse af, at det er ret besværligt at betrede denne vej — er intet imod den nye administration af pensionstillægget, der ikke alene er forbundet med fradragsreglerne, men også gradvis skal forhøjes, indtil det er endeligt udbygget i 1967. Derefter vil det være en varig, besværlig administrationsbyrde, så besværlig, at det i virkeligheden er den, der bevirker udsættelsen af lovens gennemførelse til 1965. Men hvad der er langt værre, er, at dette pensionstillæg fuldkommen forfusker tanken om fradragsreglernes ophævelse. I fremtiden kan det ikke betale sig at tjene en lille skilling enten ved at passe en have eller to eller have nogle få timers dagligt eller ugentligt arbejde i erhvervslevet. Det kan simpelt hen ikke længere betale sig, når der gennemføres et sådant pensionstillæg. På samme måde kan det ikke betale sig at skabe den lille opsparing, der er inden for de manges rækkevidde. Det er derfor et stort problem, hvor fradragsreglerne er farligst, enten i øverste eller den nederste ende.

Det fremgår i øvrigt heller ikke klart af lovforslaget, hvordan efterlønsordningen i første omgang, ca. 600 kr., forholder sig til selve pensionstillægget. Man kan ikke sige, at lovforslaget er præget af statsfinansielle betragtninger i almindelighed, men i slutningen langt hen i lovforslaget vågner man op til sådanne, og det sted, man vågner op på, er ved problemet om indekskontrakterne. Man kan derfor næsten fristes til at sige, at på dette område, hvor man altså ikke følger kommissionsbetænkningen — og det er efterhånden

nogle steder, man ikke gør det — lader man den lille misundelse råde. Men er det klogt af regeringen på dette som på andre områder at lade den oprindelige tanke om at tilskynde til øget opsparing i stikken? Jeg forstår i det hele taget ikke den kursændring, der har fundet sted i de to regeringspartier. Det, der sker, det, der foreslås, har ingen forbindelse med den kommissionsbetænkning, som er blevet underskrevet bl.a. af de ærede medlemmer fru Grethe Philip og hr. Niels Mørk.

Lovforslaget bygger i øvrigt på en forhøjelse af alderstillægget og en ændring af efterlevelsestillægget. Jeg tror, det er rigtigt, man her indfører en ordning i retning af folkepension i de første måneder efter dødsfaldet, som udbetales den efterladte efter reglerne for pension til ægtepar. Der er også en række andre ting, bl. a. en harmonisering af forholdene ved indlæggelse til særforanstaltning og de nugældende bestemmelser for indlæggelse på sygehus. Det er rigtigt, at en sådan harmonisering finder sted. Om en række af disse ting vil vi være i stand til at forhandle i udvalget, men som sagt, der mangler perspektiv, der mangler samtidighed i løsningen af vort pensionsproblem.

Den højtærede minister oplyser, at udvalget, som beskæftiger sig med tjenestemændenes indpasning i systemet, skal være færdig med arbejdet inden den 1. april 1965. Ja, så kan man altså igen komme til at sætte en lap på ærmet af en trøje, der endnu ikke er færdigsyet.

Lad mig i samme forbindelse nævne, at jeg ikke finder det rimeligt fortsat alene at kæde invalidepensionen til folkepensionen. Det drejer sig her ofte om yngre mennesker med et andet behov, som i mange tilfælde ikke har haft livets chance. Derfor bør det overvejes at sætte deres pension i forbindelse med andre forhold eller måske over folkepensionen at bygge en speciel invalidepension eller ydelse.

Med hensyn til refusionsordningen sker der, så vidt jeg er i stand til at se, en forenkling i forhold til de nugældende refusionsregler. For så vidt det er rigtigt, er det både tiltrængt og prisværdigt.

Lad mig slutte med at vende mig til det finansielle. Jeg synes, det er for dårligt her at ville fremsætte et lovforslag, hvorefter